

ŠABRINA D. HARRIS
ŠEST MANŽELEK
JINDŘICHA VIII.
THE SIX WIVES
OF HENRY VIII

Text namluvený
rodilými mluvčími
Nahrávka MP3 zdarma
na www.albatrosmedia.cz

DVOJJAZYČNÁ
KNIHA
PRO MÍRNĚ
POKROČILÉ

[edika.](http://edika.cz)

Šest manželek Jindřicha VIII.

B1/B2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Sabrina D. Harris

Šest manželek Jindřicha VIII. B1/B2 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

The Six Wives of Henry VIII

Šest manželek Jindřicha VIII.

© Sabrina D. Harris, 2023

Illustrations © Karolína Ondruchová Wellartová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-266-1933-8

ISBN e-knihy 978-80-266-1934-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Sabrina D. Harris

The Six Wives of Henry VIII

Šest manželek Jindřicha VIII.

edika.

Henry's last moments...

27 January 1547 Whitehall Palace

The king's chamber was full of worried people who were whispering. It was a late afternoon; candles were lit and one of the servants was throwing herbs into the fireplace. The fresh scent filled the richly decorated room. In the middle of it stood a big wooden bed and in it King Henry himself was in and out of sleep.

His voice suddenly cut through the silence:

“Leave me...”

All the servants, doctors and priests bowed and left the room.

Henry was finally alone.

He knew that death was near. When he closed his eyes he saw his wives, his advisors, and the friends he had sent to the Tower looking hurt and disappointed, and even angry. Was he really that bad? Couldn't he find some compassion in him? Especially for those who he loved the most?

Jindřichovy poslední chvíle...

27. ledna 1547, Palác Whitehall

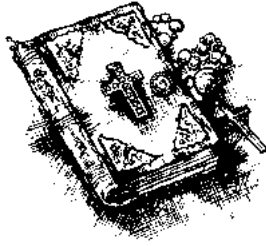
Králova komnata byla plná ustaraných lidí, kteří si šeptali. Bylo pozdní odpoledne, svíčky hořely a jeden ze sluhů házel do krbu bylinky. Svěží vůně naplnila bohatě vyzdobenou místnost. Uprostřed stála velká dřevěná postel a v ní se král Jindřich probouzel ze spánku.

Ticho náhle prořízl jeho hlas:

„Odejděte...“

Všichni služebníci, lékaři a kněží se uklonili a opustili místnost. Jindřich konečně osaměl.

Věděl, že smrt je blízko. Když zavřel oči, viděl své ženy, rádce a přátele, které poslal do Toweru, jak se tváří ublíženě, zklamaně, a dokonce rozzlobeně. Byl opravdu tak zlý? Copak v sobě nemohl najít trochu soucitu? Zvláště k těm, které miloval nejvíce?

1

Catherine of Aragon

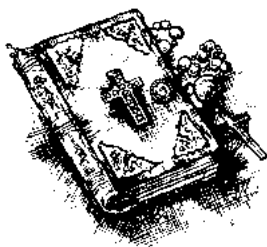
25 April 1502 Ludlow Castle

The day of the funeral was awful. It was raining so much that it looked like heaven was crying too. Prince Arthur was so young. His parents King Henry VII and Queen Elizabeth were devastated. Since the day he was born they had been preparing Arthur for the life of a king and now he was dead. His young widow Catherine of Aragon was crying too but she was not sure if she was sad for Arthur or because she was worried about her own future.

After the funeral, which she watched from afar, she was called to the library room where the king and his wife were waiting.

“Dear Catherine, we know that this is incredibly sad for you as well as for us, so you don’t have to return to London yet. You can stay here at Ludlow as long as you want but of course you are also welcome to come with us. Unfortunately, we will have to take care of prince Henry so we must leave you here alone.”

Catherine thanked them and went to her rooms.

Kateřina Aragonská

25. dubna 1502, Zámek Ludlow

Den pohřbu byl příšerný. Pršelo tak hustě, že to vypadalo, jako kdyby nebe také plakalo. Princ Artur byl ještě tak mladý. Jeho rodiče, král Jindřich VII. a královna Alžběta, byli zdrčení. Už ode dne, co se narodil, připravovali Artura na roli krále a teď byl mrtev. Jeho mladá vdova, Kateřina Aragonská, také plakala, jen si nebyla jista, zda to bylo smutkem po Arturovi, nebo ze strachu o svou budoucnost.

Po pohřbu, který sledovala zpozzdálí, ji zavolali do knihovny, kde na ni už čekal král se svou ženou.

„Milá Kateřino, víme, že stejně jak pro nás, je to i pro tebe nesmírně smutné, a tak se ještě nemusíš vracet do Londýna. Můžeš zatím zůstat zde na Ludlow, jak dlouho budeš chtít, ale samozřejmě můžeš jet i s námi. Bohužel tě zde ale budeme muset zanechat samotnou, protože se musíme postarat o prince Jindřicha.“

Kateřina poděkovala a odešla do svých pokojů.

She sat by the fire to warm up and started to think. It had been only four months since she got married to Arthur. They were slowly getting to know each other but he was really shy. They had known that they were going to marry since they were both three years old. It was a political match and Catherine grew up knowing that one day she would become queen of England. When they were a little older, they started to write each other letters so they could become friends.

The first couple of letters were boring but suddenly something had changed, and they were so full of poetry and life that she was slowly falling in love with Arthur.

When she first met him the day she arrived in England from Spain, he did not even look at her. She thanked him for the beautiful letters and that was when she found out that she had been corresponding with his younger brother Henry.

The brothers had a fight over the letters, but Henry said that he wrote to Catherine to find out if she was right for his brother. He wrote to her to make sure that Arthur would be happy. Arthur believed him but maybe he just did not want to fight, so they made up and never spoke about it again.

Their life together in Ludlow castle was calm. Catherine and Arthur were sent there by his parents to get to know each other after the wedding. Catherine was glad. She could slowly get used to living a very different life from the one she lived in Spain. The weather was almost never sunny, the food was not as tasty, and she missed exotic fruits and vegetables. She also had to wear many layers of clothes and the English did not wash as often as the Spanish. Everything was so new to her.

Sedla si k ohni, aby se zahřála, a začala přemýšlet. Byly to teprve čtyři měsíce, co se za Artura provdala. Pomalu se poznávali, ale on byl opravdu plachý. To, že se vezmou, věděli už od doby, kdy jim oběma byly tři roky. Byl to politický svazek a Kateřina vyrůstala s vědomím, že se jednou stane anglickou královnou. Když byli o něco starší, začali si psát dopisy, aby se z nich stali přátelé.

Prvních pár dopisů bylo nudných, ale najednou se v nich něco změnilo a byly tak plné poezie a života, že se do Artura pomalu zamilovala.

Když se s ním poprvé setkala v den, kdy přijela ze Španělska do Anglie, ani na ni nepohlédl. Poděkovala mu za krásné dopisy a tehdy zjistila, že si celou tu dobu dopisovala s jeho mladším bratrem Jindřichem.

Bratři se kvůli dopisům pohádali, ale Jindřich řekl, že Kateřině psal, aby zjistil, zda je pro jeho bratra ta pravá. Psal jí, aby se ujistil, že Artur bude šťastný. Artur mu věřil, ale možná se jen nechtěl hádat, a tak se usmířili a už o tom nikdy nemluvili.

Jejich společný život na zámku Ludlow byl klidný. Kateřinu a Artura tam poslali jeho rodiče, aby se oba po svatbě vzájemně poznali. Kateřina za to byla ráda. Mohla si pomalu zvykat na úplně jiný život, než jaký žila ve Španělsku. Počasí téměř nikdy nebylo slunečné, jídlo nebylo tak chutné a chybělo jí exotické ovoce a zelenina. Také musela nosit mnoho vrstev oblečení a Angličané se nemyli tak často jako Španělé. Všechno pro ni bylo tak nové.

Arthur was friendlier each day, and he even gave her a couple of kisses but still he was too shy. She often wondered what kind of a king he would be.

Catherine's mother was the Queen of Spain, Isabelle of Castille, who was not afraid to ride out to battle even when she was pregnant. She was not afraid of anything, and she used to say to little Catherine that through her marriage to Arthur she would ensure peace between Spain and England.

Catherine grew up watching her mother rule and imagined that with Arthur they would rule together too. But he was happiest in the library surrounded by books. One night when they talked after dinner Arthur even told her that he wished that something would happen and he wouldn't have to be king at all.

And now his wish had become reality. Arthur was dead. And what about her?

She couldn't stay here alone and be the forgotten widow, she thought.

She waited until the dinner in the main hall was over and then she went to see the king. He was surprised to see her. But somehow it looked as if he was expecting good news.

"Your Majesties, I want to thank you for the opportunity to stay here but I can't. Please, take me to London with you."

Arthur's mother looked at Catherine's white face with red eyes and nodded to show that she understood.

"I see him everywhere too," she said with a sad smile.

Catherine just thanked her, happy that she did not have to lie. What his mother said was a perfectly good explanation of how she would have felt had she loved him.

Artur byl každým dnem přátelštější, a dokonce jí dal i pár polibků, ale stále se příliš styděl. Často proto přemýšlela, jaký z něj bude král.

Kateřininou matkou byla španělská královna Isabela Kastilská, která se nebála vyrazit do boje, ani když byla těhotná. Nebála se ničeho a malé Kateřině říkávala, že sňatkem s Arturem zajistí mír mezi Španělskem a Anglií.

Kateřina během dospívání sledovala svou matku, jak vládne, a představovala si, že s Arturem budou vládnout také. Ale on byl nejšťastnější v knihovně obklopen knihami. Jednou, když si po večeři povídali, se jí Artur dokonce svěřil, že si přeje, aby se něco stalo a on vůbec nemusel být králem.

A nyní se jeho přání vyplnilo. Artur byl mrtev. A co ona?

Nemohla tu zůstat sama a být vdovou, na kterou všichni zapomněli, pomyslela si.

Počkala, až skončí večeře v hlavním sále, a pak se vydala za králem. Ten byl překvapen, že ji vidí. Ale vypadalo to, jako by očekával dobré zprávy.

„Vaše Veličenstva, chtěla bych vám poděkovat za možnost zůstat zde, ale nemohu. Prosím, vezměte mě s sebou do Londýna.“

Arturova matka se podívala na Kateřininu bílou tvář s červenýma očima a přikývla, aby dala najevo, že rozumí.

„Také ho všude vidím,“ řekla se smutným úsměvem.

Kateřina jí jen poděkovala, šťastná, že nemusí lhát. To, co řekla jeho matka, byl naprosto přesným popisem toho, jak by se cítila, kdyby ho milovala.

Catherine was sent to pack her things and prepare herself for moving from Ludlow Castle to London.

September 1506

Catherine returned to her house near the London market from the afternoon meeting with Prince Henry.

He brought her bad news from the Pope. Henry had asked him for permission to marry Catherine. He had to do that because she had been married to his brother and since Catherine said that Prince Arthur had only kissed her like he would kiss his sister and nothing else had happened, she was a virgin and free to marry Henry. The Pope had a different opinion and asked for more time to decide.

When Catherine closed the door behind her she could finally take off her fake smile and feel angry. She even kicked a bucket of water, which spilled onto the floor.

She wanted to scream from frustration. She had been waiting for some good news for more than four years.

When it became clear that Catherine was not pregnant with Prince Arthur's child the behaviour of his parents soon changed. She felt she was not welcome anymore. They even wanted her to return to Spain! She told them that she came to England to bring peace and become a Queen and that is what she would do.

But first she had to move out of the palace and live in a house with only a couple of her servants. She also had to pay for everything herself because she was no longer a part of the Tudor family. Prince Henry was with her all the time, trying to help and take her mind off things.

Kateřina byla poslána, aby si sbalila věci a připravila se na stěhování ze zámku Ludlow do Londýna.

Září 1506

Kateřina se vrátila z odpolední schůzky s princem Jindřichem do svého domu poblíž londýnského tržiště.

Ten jí přinesl špatné zprávy od papeže. Jindřich ho požádal o svolení ke sňatku s Kateřinou. Musel to udělat, protože bývala provdána za jeho bratra, a protože Kateřina tvrdila, že ji princ Artur pouze políbil, tak jako by políbil svou sestru, a nic jiného se mezi nimi nestalo, byla tedy panna a mohla si Jindřicha vzít. Papež měl jiný názor a požádal o více času na rozhodnutí.

Když za sebou Kateřina zavřela dveře, mohla svléknout svůj falešný úsměv a konečně být našťvaná. Dokonce kopl do kbelíku s vodou, který se vylil na podlahu.

Chtělo se jí z frustrace křičet. Na jakoukoliv dobrou zprávu čekala už více než čtyři roky.

Když vyšlo najevo, že Kateřina s princem Arturem dítě nečeká, chování jeho rodičů se brzy změnilo. Cítila, že už není vítána. Dokonce chtěli, aby se vrátila do Španělska! Řekla jim, že přijela do Anglie, aby přinesla mír a stala se královnou, a to také udělá.

Nejdříve se však musela odstěhovat z paláce a žít v domě, kde měla jen pár sluhů. Také si musela vše platit sama, protože už nebyla součástí tudorovské rodiny. Princ Jindřich byl neustále s ní, snažil se jí pomáhat a rozptýlit ji.

When Queen Elizabeth died giving birth to her seventh child King Henry VII was broken. He tried to feel alive again so he asked Catherine to marry him but she refused. He then gave up and promised his son Prince Henry that he would not stand in the way of the marriage if the Pope gave them his permission.

Prince Henry told her he loved her but for how long?! What if he found someone more suitable and free to marry right away, she thought. And right away she decided to be more entertaining and to challenge Prince Henry.

He was younger than her and loved sports, riding a horse, and games. And most of all he loved to win. Catherine, with her Spanish blood in her veins, allowed herself to be wild and she often took Henry for a race in the woods. Sometimes she even won. Henry was crazy about her. She was so different from the women he saw in court dressed in dresses in which they couldn't breathe. Catherine looked like a goddess. Her long hair flew about her, her eyes sparkled, her cheeks were bright red and she had the most amazing smile. She did not even care if her face was a bit dirty from the mud; when she was doing something it was with her whole heart and soul.

Catherine was a great storyteller too. Her life in Spain and in the exquisite Alhambra palace in Granada was so exotic that Henry often asked her about it. She loved those moments when they walked in the palace gardens, lay on the green grass and looked at the sky.

But when she came back to the small house she was just frustrated that time was passing by and nothing was happening.

After a couple of months she was invited to the palace on an important matter. When she arrived, she was immediately taken to a room where the Bishop of Canterbury was waiting for her with his priests.

Když královna Alžběta zemřela při porodu svého sedmého dítěte, krále Jindřicha VII. to zlomilo. Aby se vrátil zpět do života, požádal Kateřinu o ruku, ale ta odmítla. Pak to vzdal a slíbil svému synovi, princovi Jindřichovi, že nebude bránit sňatku, pokud jim papež dá svolení.

Princ Jindřich jí sice řekl, že ji miluje, ale na jak dlouho?! Co kdyby si našel někoho vhodnějšího a volného, s kým by se mohl oženit hned, pomyslela si. A hned se rozhodla, že bude ještě zábavnější a prince Jindřicha zaujme výzvami.

Byl mladší než ona a miloval sport, jízdu na koni a hry. A ze všeho nejraději vyhrával. Kateřina měla v žilách španělskou krev a dovolila si být divoká. Často brávala Jindřicha na závody do lesa. Někdy dokonce vyhrála. Jindřich do ní byl blázen. Tolik se lišila od žen, které vídal u dvora oblečené v šatech, v nichž nemohly ani dýchat. Kateřina vypadala jako bohyně. Dlouhé vlasy jí vlály kolem hlavy, oči jiskřily, tváře jí zrudověly a měla ten nejúžasnější úsměv. Dokonce jí bylo jedno, jestli má obličej trochu špinavý od bláta; když něco dělala, dělala to celým srdcem a duší.

Kateřina byla také skvělá vypravěčka. Její život ve Španělsku a v nádherném paláci Alhambra v Granadě byl tak exotický, že se jí na něj Jindřich často vyptával. Milovala ty chvíle, kdy se procházeli v palácových zahradách, leželi na trávě a hleděli na nebe.

Ale když se vrátila do malého domku, cítila se frustrovaná, že frustrovaná, že čas utíká a stále se nic neděje.

Po několika měsících byla pozvána do paláce v důležité záležitosti. Když dorazila, byla okamžitě odvedena do místnosti, kde na ni čekal biskup z Canterbury se svými kněžími. Musela

She had to kneel and swear that she had been a virgin for the whole time she was married to Arthur until his death. She was scared but said what they wanted to hear and even prayed with them. When they let her go, she was escorted to the rooms of King Henry VII and realized that it was all just a game and maybe the last try to force her to confess her sins. The king already had the Pope's permission for her to marry Prince Henry.

“You knew already and still let them question me?” she asked angrily.

“Well, I am the king and I can do whatever I want,” the king smiled and continued: “You have to understand, I have to be sure. Everyone here is against it but your union will be beneficial for England. But... Henry is still very young...” The king paused and looked her in the eye. “I know you are dying to be queen, and I can make you Queen of England right away. We have permission from the Pope, so our wedding can be tomorrow if you want.”

Catherine did not know what to say. He had already asked her in the past but then he was sad after losing his wife. This time he could really marry her. The truth was that she had come to London to fulfil her role of Queen of England, but she had already made plans with Prince Henry. He was young and full of life, and he listened to her. They would make great leaders.

Catherine stepped up to him, took his hand and held it.

“Your Majesty, I am so honoured by your offer but because of love I can't accept it.” Before he could say anything, protest or get angry, she continued: “Your heart will always belong to your late wife Elizabeth. I can't compete with that or live in her shadow. I am here whenever you need me as your loving daughter.” Then she bowed, still holding his

pokleknout a přísahat, že byla pannou po celou dobu manželství s Arturem až do jeho smrti. Byla vystrašená, ale řekla, co chtěli slyšet, a dokonce se s nimi i pomodlila. Když ji pustili, doprovodili ji do komnat krále Jindřicha VII. a ona si uvědomila, že to všechno byla jen hra a možná i poslední pokus, jak ji donutit k vyznání se z hříchů. Král už totiž měl papežovo svolení, aby se mohla provdat za prince Jindřicha.

„Vy už jste to věděl, a přesto jste je nechal, aby mě vyslyšeli?“ zeptala se rozzlobeně.

„Jsem král a můžu si dělat, co chci,“ usmál se a pokračoval: „Musíš pochopit, že si musím být jist. Všichni zde jsou proti, ale váš svazek bude pro Anglii prospěšný. Nicméně... Jindřich je ještě velmi mladý...“ Král se odmlčel a podíval se jí do očí. „Vím, že toužíš být královnou, a já tě mohu udělat královnou Anglie okamžitě. Máme povolení od papeže, takže naše svatba může být zítra, jestli chceš.“

Kateřina nevěděla, co na to odpovědět. Už jednou se o tom v minulosti zmínil, ale tehdy byl po ztrátě manželky smutný. Tentokrát by si ji opravdu mohl vzít. Pravda byla taková, že přijela do Londýna, aby plnila svou roli anglické královny, ale už měla plány s princem Jindřichem. Byl mladý a plný života a naslouchal jí. Byli by z nich skvělí panovníci.

Kateřina k němu přistoupila, uchopila ho za ruku a sevřela ji.

„Vaše Veličenstvo, jsem velmi poctěna vaší nabídkou, ale kvůli lásce ji nemohu přijmout.“ Než stačil cokoli říct, zaprotестovat nebo se rozzlobit, pokračovala: „Vaše srdce bude navždy patřit vaší zesnulé manželce Alžbětě. Nemohu s ní soupeřit ani žít v jejím stínu. Jsem tu, jako vaše milující dcera, kdykoli mě budete